

Po drugie skarżąca twierdzi, że naruszone zostało porozumienie o stosowaniu artykułu VI GATT (²). Zdaniem skarżącej stosowana przez nią cena eksportowa nie jest niewiarygodna w rozumieniu art. 2.1 i 2.3 porozumienia. Uważa ona ponadto, że stosowana metodologia jest niezgodna z art. 2.1, 2.3 i 11 porozumienia. Podnosi ona wreszcie, że art. 2.1 i 2.3 porozumienia znajdują zastosowanie również do przeglądów dokonywanych zgodnie z art. 11 porozumienia, takich jak częściowy przegląd okresowy.

Skarżąca podnosi w końcu brak podstawy prawnej metodologii ustalenia ceny eksportowej stosowanej przez skarżącą przy wywozie do Wspólnoty jak też naruszenie zasady bezpieczeństwa prawnego poprzez uniemożliwienie producentom-eksporterom określenia ich zachowań w kontekście zobowiązania cenowego.

- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz. U. L 56, str. 1)
- (²) Porozumienie o stosowaniu artykułu VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu 1994 (WTO-GATT)- porozumienie antydumpingowe (Dz. U. 1994 L 336, str. 103).

Skarga wniesiona w dniu 19 maja 2006 r. — En Route International przeciwko OHIM

(Sprawa T-147/06)

(2006/C 178/64)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: En Route International Limited (Berkshire, Zjednoczone Królestwo) (*Przedstawiciel:* W.W. Göpfert, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej z dnia 7 marca 2006 r. w sprawie R 352/2005-4 oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „FRESHHH” dla towarów z klas 29, 30 i 32 (zgłoszenie nr 3 198 165)

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Zgłoszony znak towarowy posiada zdolność rejestracyjną; jego rejestracji nie stoją na przeszkodzie podstawy odmowy rejestracji określone w art. 7 ust. 1 lit. b) i c) ani art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 40/94 (¹).

- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2006 r. — Castellani przeciwko OHIM Markant Handels und Service (CASTELLANI)

(Sprawa T-149/06)

(2006/C 178/65)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Castellani SpA (Pontedera, Włochy) (*Przedstawiciele:* adwokaci A. Di Maso, M.R. Di Maso)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Markant Handels und Service GmbH (Offenburg, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 22 lutego 2006 r. w sprawie R 449/2005-1,
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy „CASTELLANI” dla towarów z klasy 33 (napoje alkoholowe z wyłączeniem piwa, likier, wino musujące i szampan) — zgłoszenie nr 2 387 272

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Markant Handels und Service GmbH

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Krajowe słowne znaki towarowe „CASTELLUM” dla towarów z klasy 33 (wina z wyłączeniem win musujących) i „CASTELLUCA” dla towarów z klasy 33 (wina)

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Odrzucenie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów i odrzucenie zgłoszenia

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94, ponieważ sporne znaki towarowe są różne i zgłoszony znak towarowy nie może stwarzać prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd konsumentów niemieckich.

Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2006 r. — Aluminium Silicon Mill Products przeciwko Komisji

(Sprawa T-151/06)

(2006/C 178/66)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aluminium Silicon Mill Products GmbH (Zug, Szwajcaria)(przedstawiciele: L. Ruessmann, A. Willems, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie dopuszczalności skargi
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w części w jakiej Komisja nie potraktowała sprzedaży za pośrednictwem ASMP w sposób w jaki traktowano je w pierwotnym dochodzeniu antydumpingowym dotyczącym krzemu z Rosji oraz zobowiązanie Komisji do ponownego obliczenia marginesu dumpingu w tym zakresie (a zatem i kwot do zwrotu),
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 2229/2003⁽¹⁾ nałożono cło antydumpingowe na przywóz do Wspólnoty krzemu produkowanego przez dwóch rosyjskich producentów esportujących, powiązanych ze skarżącą: Sual-Kremny-Urals LLC i ZAO Kremny. Ponieważ skarżąca uznała, że margines dumpingu, na podstawie którego zapłacono cła antydumpingowe został usunięty, wniosła trzy wnioski o zwrot cła w odniesieniu do następujących po sobie przywozów.

W zaskarżonej decyzji wnioski skarżącej zostały częściowo uwzględnione. Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności tej decyzji w zakresie w jakim odzwierciedla ona dokonane bez uzasadnienia dostosowanie, w wyniku którego obliczony margines dumpingu przekracza poziom de minimis i nie upoważnia krajowych władz celny do dokonania — zgodnie z żądaniem — pełnego zwrotu cła antydumpingowych zapłaconych przez skarżącą od przywozu krzemu pochodzącego z Rosji.

Na poparcie swej skargi podnosi ona po pierwsze oczywisty błąd w ocenie i naruszenie rozporządzenia Rady nr 384/96⁽²⁾ (rozporządzenie podstawowe) oraz naruszenie zasady pewności prawa. Zdaniem skarżącej Komisja błędnie ustaliła, że nastąpiła zmiana okoliczności, w świetle której musiała odstąpić od metodologii zastosowanej w pierwotnym dochodzeniu w odniesieniu do sprzedaży za pośrednictwem skarżącej.

Po drugie skarżąca podnosi oczywisty błąd w ocenie i naruszenie art. 253 WE w odniesieniu do ustalenia, że skarżąca i rosyjskie zakłady stanowiły jeden podmiot gospodarczy oraz w odniesieniu do dostosowania dotyczącego prowizji agenta.